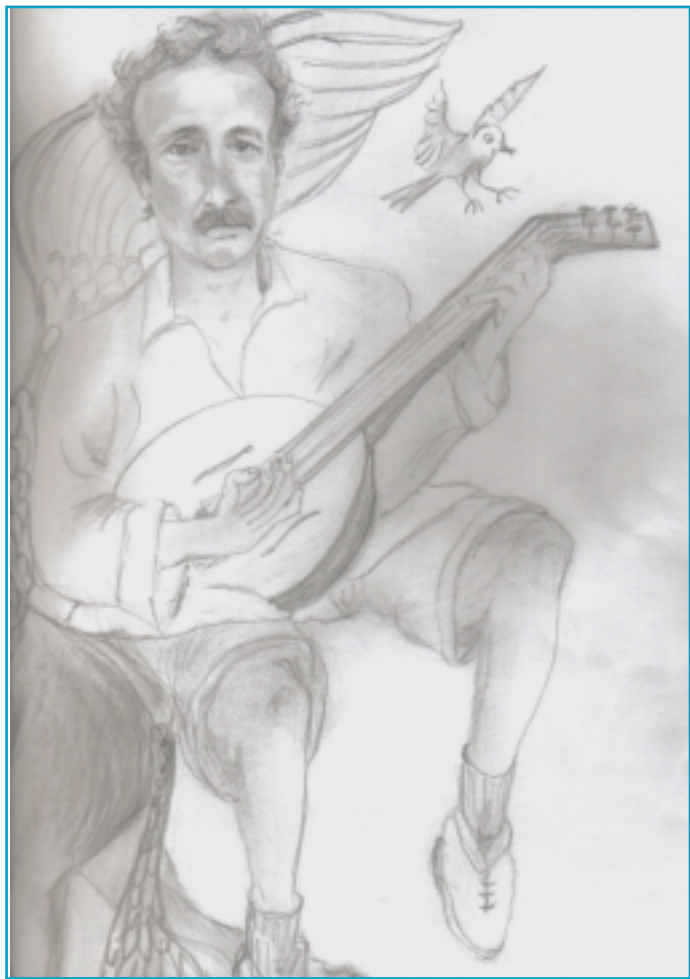

Németh Dezső

**MINDEN
ARCUNKBAN**

LART

Önarckép. Részlet a Pegasus betörése c. képből

Németh Dezső

Minden arcunkban

Tallózás a könyvből

Lant

könyvek

Budapest

2004

Erotikus színháték

Minden arcunkban

Minden arcomban ott lapul az eljövő idő.
Kibonthatatlan álmaim őrzik
árnyékerezett tekintetedet,
mint préselt leveleit a föld.
Érzéseim lenyomatait szívem
kőkamrái rejtik a világ elől,
mert jönnek immár szikrázó
fejtőkalapáccsal -
az érzést kirabló holnapok.

Minden arcodban ott lapul az elmúló idő.
Lepréselt levelek az együtt átélt évek.
Már irdatlan messze vagy
testemre feszülve...
Kiégett máglyánk csillagkráterében -
árva madarak siratják -
az elveszett nyarat.

Minden arcunkban ott van az elmulasztott idő.
A nyár pipacssebei fájnak szemeinkben.
Rettenetes ez a hamuvá égett élet:
kifosztott ajkunk hideg gödréből
hallatszik fogaink
gyémánt vacogása.

Tavaszi

Rádfeszült testem eleven keresztjére szegezlek;
sikoltó csöndben kibuggyannak a virágok

Nyár

Öled pipacsárok hajad lángható rét
arat rajtam az emlék szerelemkaszával

Ősz

Hull a levél
menekül számból a jajgatás
de melleid kupolái templommá csendesítenek

Tél

Szemeid csillagkútjai hűsítik lázam
pillantásod hópihéi a hűség szirmai

Csapda

Virágzol még, de csontjaid
roppannak, néha fájón
zuhannak rád a hajnalok,
ha elkerül az álom,
s előkerül a puszta tény:
szemeid szögletében
árnyék lapul, s kegyetlenül
terül el mélysötéten.

Látom, és megsajdul szívem:
tétova mozdulatra
robban fel bennem életed,
mint rejtőzködő akna.
Talán most futnom kellene
gyáván, mielőtt égne...
Arcod fekete némaság. -
Arcomon fröccsenése.

Zabál, és védhetetlenül
rozsdálnak el az évek;
elhagyott gödrök vaksága
mély lesz, és egyre mélyebb.

Tested kiégett krátere
lángtalan néma csillag;
s elkerülnek a nappalok,
melletted elzuhannak.

Mi marad mégis? Mi marad -
az értelmetlenségben...
Csontig lerágott szavaink
konognak bennünk mélyen.
Kifosztá, árván, meztelen,
szemem az éjbe bámul,
megkaptam utolsó sebem
az élettől kárpótlásul.

A földarabolt éjszaka
üres, és kongó termék;
kifakult arcú holnapok
reszketve térdepelnek.
Nem indulunk s nem érkezünk,
csak várunk véglegesen,
mintha időbe kövülne
veled együtt a testem.

1998

Erotikus színjáték

felmegy a függöny

hálóingködből derengsz
árnyékfolt emléőd gyopárvirága
kibontalak a ködből
s virágod rátűzöm a számra

előjáték

templom a tested:
bocsásd meg vétkeket
hogy imádkozás helyett
combod közt matatok

cselekmény

combjaid ága közt
ajkammal érintelek
nyelvem csikója táncol:
hajnalodik az arcod.

végkifejlet

tested dombján elnyílt csókom
megfeszült fámra lombosodsz
tomboló viharrá válunk
és vágásodba pörögnek gyöngyeim

Így irtok én

FrancBa nyeri e

“Nem. Ez a harc még nem végső,
de összefogni most nem árthat -
biccent fejével elenyésző
többsége a többségi pártnak.”

Baranyi Ferenc: Népszerűtlen Ballada

Annyiféle acsarkodás van,
De ennek is vége lesz egyszer.
Lenszkij vívódik így magában
s egyre gyorsabban ver a vekker...
Még Robespierre sem kiált,
mert Danton szelleme sem halott;
de aki sokáig jégben állt
tud-e még gyújtani csillagot?

Gecsemáné magyar kert üres.
Nincs ki vállalná a szenvedést,
de találnak mindig főbűnöst,
akibe hátulról szúrnak kést.
Mint egy elterelő művelet
oly hamis és álszent az egész:
a politika csak élvezet
nekik, de ez a népnek kevés.

Szép kevés embernek, hazának;
új időkben megújul a remény.
Ennek a cédulás világnak
törvény kellene: kőkemény.
A győztesnek nem mindent szabad,
a vesztes sem tehet akármit,
mert hiába bontunk falakat,
ha nem épül helyettük másik.

Herceg, a kormánynál vigyázat!
Nem kell vihart keresni váltig,
mert hiába bontunk falakat,
ha nem épül helyettük másik.

Csodás iron ró

“Miért ne göcöghetnénk kéjesen, mint a Századvég Vidám Kocája, aki rohamsisakban ül egy cirkuszi selyem ágyon s tapsok lámpák fényporában kifent henteskésekkel csiklandoztatja magát?”

Csóori Sándor: Tapsok és lámpák fényporában

Kikericssárga időben nagyhangú médiaszájak kiabálnak felém, mintha eleven pipacsok sebét viselném arcomon ebben a félrevezetett világban, ahol pénzszemű urak ülnek kitömött álmaikon deszkamerev arccal.

Megfeszített fák tollait tépik rémült szelek, megint nem jött a messiás megváltani homlokunk kiégett országát, csak műanyagot nemző extruder-nők hüvelytömlőit, mellzacskóit markolásszák mocskos ülepű árkok.

Nincsenek örök mozdulatok, szerelmünk hajlatain fölsajognak még a régi sebek, de elüszkösödött vágványainkon Mammom szőrös keze matat: Disznófejű Nagyúrral kéjeleg a megkurvult világ.

Majd megkerült lampionok forognak ezerszámra, rakétacsillagok milliói szikráznak az égen, csupaszfenekű nők farukat rázva vonulnak az utcák mámoros fényében, habzik a pezsgősüvegek

szája, de a fénytelen sarkokon ott szűkülnek már
a kirabolt emberek árnyékai.

A Vidám Kis Disznó felemelt csülkökkel áll.
Lerángattuk a selyemágyról. Hiába a rohamsisak.
Lágy szügyébe szúrjuk a henteskéseket. Ropogósra
sütjük az imént még fényben fürdetett lapockáit,
és mohón befaljuk azokat.

Aztán másnapos világ tántorog bennünk, veséink
homokköveiről lecsöpögnek a zsír- és pezsgőgyöngyök.

A költő *odás* **íróron**Cs:
e század utolsó éjjelén fázva -
begombolja didergő verseit.

Jászhun ceFre

“Mit kap tőlünk mai emberiségtől, a XX. századtól gőgös ajándécul az a XXI. század? Földrészek éhségét? Népek éhínségét? A rákosan elburjánzó-terrort? Gazdag politikai elnyomást? Értelmiség-föllazulást? Remény-fölbomlást?

Juhász Ferenc: Az a XXJ. század

Csiganyál-idő kis bunkós csápjával tapogatja koromszín, pernyeszín, árnyékszín, éjjelszín formájú világ-szemölcs-földünk kékre-zöldre-sárgára vert pofáját. Megrepedt tőkű olajtartály sűrű kátrányondót köp az Óceánba. Csillámpikkely-tükrök megvakulva keresnek sugárszórós öblöket, ahol békalencsés parthoz dörgölik csápjaikat a vékonybelű hínárok, hol az aranyrohamsisakos hold is ide-oda futkos tükröhullámokon, mint valami őrült katona légnyomás mámorától. Revolverek petéit keltik ki politika-csápos ügynökök, csupaszfenekű országokat birizgálnak dollár-szalmaszállal, diktátor-szabadságbunkóval ütnek le fenegyerek államokat, kisebbségvédelem-álarcba rakéta-erénnyel csápolnak mások ülepébe piacnyerő-csótánykezekkel. Nátó-sisakos-tökök menetelnek kukoricacsógránátos puskákkal a trianoni határok mögött. Lopótökök EU-kompatibilis-dumával aggatják tele göthös “királyunk” zubbonyát. Közhely-eurók, ígéret-eurók, mese-eurók lepedőin simogatjuk a gyönyörű nő -Európa- fenekét, aztán vakrozsdás magyarságunk pléh-hitű kiskirályai megáldatják magukat az egyház kövér papjaival, s elindulnak

háttal az időnek. A Fekete Saskirály kitömött dollárhassal röhög a keresztben, amőba-erszényes szemeiből is pénz csöpög a lemeztelenített Mária arcára. Sábesz-bankárok infláció-szegekkel átverik tenyerét, aztán trezor-koporsóba zárják, hogy jajgatását se hallja az Isten.

De a magyar nem hagyja magát. Pedig fináncsápok tapogatják a hordók kukoricaszár-szőrös tökeit, kopogtató-pikák vinnyognak a boglyák sörtéiben, ellenőrző gumihüvelyekből folyik a karót-se-látott must...

Még sem, a Jászhun ceFre hatalmas verstartályain nem lehet zárjegy soha.

szól áLL a tor

“ A virradat síkidomaiban
még éjszakai kéken jázminok.
Itt forr hát önnön körvonaltalan
gyönyörében a névtelen titok.”

Lator László: A kert

Tántorgó valószerűtlen sötét
fukar fényében derengnek orgonák.
S a távol indáján lobogó ég
alatt vonaglik terhes nagy világ.

Önkívületben tárul szét köze,
sejtelmesen a láthatár szélén,
mintha gyümölcsbíborként vérzene
csillagsörétes lepedőjén.

Egy iszkoló felhőbarom-csorda
mocsársötétben tépetten robog,
reped az ég foszló ingoványa,
iszapos tengere háborog.

A bevégzetlen teremtés határ
nyíló öléből tűnik ki a hold,
hol vizek örvényén vihardadár
aranyló csőre felrikolt.

Borong homály-köpenyes poéta,
megejtett önkívületbe réved,
s hínár-sás-káka zsombékos béka
nádtollas csendjére ébred.

De ha bimbó-éjszaka megfakad,
már is **ÁLL a tor szól** a dal, zene,
szünet nélkül csobog:
árapály hangja felel vele.

Feketenagy hallgatással

Gondelégia

Fekszem sárga mező-szőnyegen.

A patak-váza
itatja virágait, és sír a fűz,
a fák leánya.

Csupasz mellemre hold gurul.

Égeti nehéz szívemet,
a virágok sűgva érintenek,
de végleg elfelejtenek.

Látom a felhők haját -

Nyakad oszlopán feszül fenn az ég.
Borzas ösvények rejtenek,
csillag-bozótos úton jössz felém, te Messzeség.

A szépenlépő képzelet
arcodat fölírja homlokom kövére,
s márvány-vacogás sötétlik
éjbeharapó fogaimon

A szerelem fehér örvénylés:
pörög, átível, fénytelen ragyog;
mint hajló ág ölel létezésed,
gyümölcs hull ölembe, s forró csillagok.

Én ott vagyok, hol szótlank az éjek,
hol csönd-omolva elbújik a vágy,
s vergődve önmaga mámorában
szilánkokká hull szét a világ.

Folyó zúghat, önnön hatalmában
törvényként omlik ölébe a part;
az élet mállik, otrombán terülő
iszapja mindent eltakart.

Mi élünk mégis tört hittel, remélve.
Romlott magunkat leköpi a szánk,
s hiába tekintünk az égre,
önnön tüzétől lángol a ruhánk.

Itt új szónokok hintik szét a semmit;
már hinni kezdjük: szabadok vagyunk,
de látom anyám éhség könnyeit,
és leláncolva inkább meghalunk...

Szemed gondtól szürke ködbe réved,
s szerelmed is szürke mint a táj;
jaj annak ki mostan élve ébred,
mert az élet, megint
"nagyon fáj!"

feketenagy hallgatással

- világvége 2000 -

-feketenagy hallgatással ülnek bennem az éjszakák
csenddel kövezett ajkamra sötéten repül a némaság
mert holló sötétség szívárog át és végtelennagy
karmaival átölel mint a halál de itt hiába lennél árnyék
hogyan megfoghatatlan tested elolvaszd a fényben
nem lesznek fények csak feketenyag éjjelek lesznek
és feketenyag álmok repülnek felénk -

- s a harangok nehéz hallgatásba kövült üdvözlését
már senkisémet érti meg -

- ha végleg eltávozom semmi különös nem történik
mert pontnyi létezésem talán észre sem vette senki
csak a szavak véres igéi maradnak
csak étvérzett átfáslizott mondataim vánszorognak
másznak mint a férgek kiszáradt mederben
és hatalmas üregek hallgatnak bennem mélyvilági
homályba merülve a magány valószínűtlen termeiben -

- még tombol a vihar
nem tudom meddig zokognak a jegenyék
de a távolban felhőkbe öltözött hatalmas egek
könnyeznek s körbegyűlt varjú-felhők jajongnak a széllel
szentolvasóként morzsolják az égrefűzött csillagokat

s száll a zsolozsmás ének hol elfáradt fák vánszorognak
elfutó utak után a fekete csend felé -

- ma még végtelen szenvedés lapul árnyékuszályuk
hatalmas leplei alatt amint holdvetítővel rátelepülnek a
tájra és némaságukba rejtve régen volt halott arcok
bújdosnak a temetők időtlen csendjében
mintha változatlanra kövült kereszték tántorgása
rejtené minden életünk -

- valaha hatalmasra duzzadt remények voltak lépteinkben
és elindulásunk távolba néző akarását döngöltük talpunk
alá és a tekintetek elszántságai egymásba fonódtak
akár a kézfogások nagy találkozások idején
mert szentül hittünk összenőtt életünk erejében -

- aztán társtalanul időbevezett arcunkat kerestük
minden arcban a ráncok sikolyába révetegen bámulva
értettük meg hogy egyre szürkülünk és végül feketenagy
álommá válunk mert elmenésünk bennünk marad már
mindörökre -

Sámánének

Élő keresztfa

Döngetve a szerelem falát,
adatok kezembe Bibliát,
hogy tüzem lehessen áldásoslángú,
lobogó csillagragyogás!
Hogy legyen boldog a meghalás:
élő keresztfa leszek Uram!
Reménnyel, kínnal átszögelt inam
nem fáj ha magadhoz ölelsz.
Őszi levélként hull a fájdalom:
Babérkoszorú a keresztfán,
örömgöngyösek szemeim,
a keresztfa csúcsán ott a remény.
Töviskoszorú a keresztfán:
vérgöngyös lett a szám,
a keresztfa csúcsán ott a kín. -
S a számból kiömlő bincsúkos
dalom menekül a széllel;
sárga szín keni be arcomat.
De kiáltok fáttépő zenével,
hogy jó vagyok mégis!
Ó! Szerelmes Isten!
Gyógyítsd meg vérző
homlokom!

Az őszi törmelékei

*

árnyékok
sötét mint ágyékok
mindkettő folt csak testemen

**

árnyjáték esték
a nap csupa festék
mikor a hegyre ráborul

végző alkonyat maholnap szemeinkben
elhervasztott évek maradnak el
mit kezdhetünk még lógó részeinkkel
kezünk is lecsüng
pillantásaink hulló levelek

maholnap totyog majd a hold
pedig valaha jól gurult
mikor két hegység között
szívemnek ütközött

szemeid fényével melegítem arcomat
lassan hullnak pillantásaid levelei
sárga piros barna avarba süpped
szépségeddel hervasztott életem

Sámánének

Töviséken táncol a reggel: Anyám, ki hajad lángját adtad
a kékarcú ébredésnek, beszélj a sebek bimbóiról:
kifakadt

felhők futnak a hegyek derekára, pipacsok száján jajgat a
zápor; sánta árnyékok kötényébe hullnak a búzavirágok,
széjjelveti combjait az árok, zokogó víz fut
a kőlapockákon, kibontott hajú bokrok szórják
a könnyeiket. -

Sólyom repül felettem:

Énekelj sámánkirály!

Magyarok táltosa énekelj!

Emese barna hajfonatán lógjon a telihold!

Kárpátok szikláin villám-liliomszál: ősanym, ne gyere
árnyékkendő nélkül, a hegyek alatt árulók laknak...

Combjaid fehér árcai közül kiálmodott hazám - beteg:
pénzszemű idegenek mézzelkent madzagot kötöttek rá!...

Porondra léptek a szájmagyarok: dumagéppel etetik a
népet; hangélre hányják egymást a pártok: pár"t"bajt
vívnak a koncert...

Erszénymagyarok eladták gyárainkat, bukszamagyarok
eladták földjeinket, álpártok eladták magyar lelkünket,
álpapok eladták magyar hitünket.

Pókháló-szabadság: ez jutott; média-pofázás: ez jutott;
könyékig-kukázás: ez jutott; kábítószer-a-gyerekeknek:

az jutott; tisztelmunka-az-apádnak: nem jutott.

Sötétben járunk,

őrizzük titkos fegyverünket a hazaszeretetet.

Trianoncsonka járással bicegek.

Eljöttem sírni értetek:

Árpád saskönnyeivel,

István szentkönnyeivel,

Dózsa tűzkönnyeivel,

Kossuth gyászkönnyeivel,

Széchenyi tervkönnyeivel...

Madárkörmökkel kapaszkodjatok... kapaszkodjatok a
hősök lelkébe:

Mosakodjatok meg a szabadság kútjainál!

És törölközzetek meg a szabadság lobogóiban!

Ajkamra bénul az ének:

Elhervasztott szívű emberekkel hová mehetünk?!

Gyötrellemmel töltött ajkunk kiáltásától

megrepednek az álmok...

Önmagamról

Ezeket a verseket 1992. év utáni időkben írtam. Egy részük a Lant című irodalmi folyóiratban, néhányuk más antológiákban jelent meg. Eddig három kötetem jelent meg: Ikonfal, versek, 1992; Kacagófa, gyermekversek, 1993; Családi legendárium, 2000, (A családjunk történetének dokumentumai, testvéreim írásaival és elbeszéléseik alapján leírt önéletrajzi írások. Néhány versem és elbeszélésem is helyet kapott a könyvben.) Még 1988-ban írtam az Új Minótauros című kisregényemet, amely sci-fi elemekre épül, azóta sem került kiadásra.

Gyermekkorom óta írok verseket és úgy látszik, hogy a versírás és a versolvasás szeretete már elkísér életem végéig. A Lant c. irodalmi folyóiratot 1990 óta szerkesztem. Nem törekszem egyéni hangvételre, Weöres Sándor, általam nagyra becsült költő hitvallását tartom én is magamra kötelezőnek. Aki mindig a megfelelő álarc mögé bújva írta remek verseit. Nagyon sok költő gyakorolt hatást rám, megpróbáltam utánozni őket, de akkor váltam igazán költővé, amikor magamat kezdtem utánozni.

Ebben a kis kötetben megjelent Így irtok én c. fejezet versei is a más költők verseibe való beleélést akarják mutatni és egyben kicsit szatirikus, kritikai és politikai elemek is vegyülnek a versekbe. Sokat tanultam az itt idézett költőktől, és sokat bíbelődtem verseikkel, meg neveik betűivel, hogy belőlük valamilyen elfogadható kis mondat kerekedjen.